

Motion

1983/84:1323

Ingemar Eliasson

Fri sjukvård för statsanställda med psoriasis

Psoriasis är en hudsjukdom, som i dag är obotlig. Den är ärftlig och anlagen kan finnas i flera generationer utan att utlösas. I vissa fall kan psoriater också drabbas av ledbesvär.

Psoriasis behandlas på olika sätt. Den traditionella behandlingen består av utvärtets behandling av huden i form av bastubad, bad, ljusbehandling och därefter insmörjning. Man räknar med att ca 2 % av Sveriges befolkning lider av psoriasis. Av dessa behöver 15–20 % kontinuerlig behandling under större delen av livet.

I Stockholms län driver Svenska psoriasisförbundets länsavdelning fem öppenvårdsanläggningar för psoriater, i regel öppna kl. 09.00–20.00. Länsavdelningens sjukvårdande verksamhet är reglerad genom avtal mellan försäkringskassan i Stockholms län, landstingets hälso- och sjukvårdsnämnd och länsavdelningen. Behandlingsanläggningarna, vid vilka ca 70 000 behandlingar utfördes under 1983, ingår i landstingets sjukvårdsplan. Verksamheten finansieras, förutom av ersättningar från socialförsäkringen, i sin helhet av landstinget. Genom ovannämnda avtal gäller också samma regler för patienter, som vid annan offentlig sjukvård. Patientavgifter, högkostnadsskydd etc. är således desamma. Landstinget har tillsyn över verksamheten och dess revisorer granskar den ekonomiska förvaltningen.

I 48 § allmänt avlöningsavtal för statliga och vissa andra tjänstemän (AST) regleras bl. a. frågan om rätt till ersättning för sjukvårdande behandling. En förutsättning för att ersättning härför skall kunna utgå är att den sjukvårdande behandlingen meddelas inom den offentliga vården.

Statligt anställda med psoriasis har fram t. o. m. 1981 fått ersättning enligt 48 § AST för sjukvårdande behandling vid länsavdelningens öppenvårdsanläggningar. Under våren 1982 har statens arbetsgivarverk på förfrågan meddelat berörda statliga myndigheter, att rätt till ersättning enligt ovannämnda paragraf för den aktuella behandlingen inte föreligger.

Enligt statens arbetsgivarverks tolkning, omfattas däremot vård vid exempelvis KS, SÖS och Danderyd av bestämmelserna för fri sjukvård för statligt anställda. Vid sjukhusen meddelas vård under en begränsad del av dagen. Dessutom tillämpas tidsbeställning. Förutom merkostnader och produktionsbortfall för den statliga arbetsgivaren innebär detta väsentliga nackdelar för de psoriasisssjuka statligt anställda, som härigenom kommer att få lägga ned avsevärd tid på resor och väntan på sjukhus.

Landstinget har erbjudits att överta länsavdelningens behandlingsanläggningar men föredrar, att verksamheten fortsätter i samma regi som hittills.

Följaktligen har landstinget dimensionerat öppenvårdsresurserna vid sjukhusen härefter.

Statligt anställda med psoriasis diskrimineras härigenom ekonomiskt när de låter sig behandlas i öppenvård vid Svenska psoriasisförbundets länsavdelnings behandlingsanläggningar i Stockholm.

Länsavdelningen har påpekat detta för statens arbetsgivarverk utan att vinna förståelse härför.

Vi anser, att psoriasissjuka inte skall behöva bli ekonomiskt lidande på grund av en misstolkning av begreppet *offentlig sjukvård*. Vård vid Svenska psoriasisförbundets länsavdelnings behandlingsanläggningar i Stockholm bör därför i detta avseende jämföras med offentlig sjukvård.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen uttalar sig för att vård vid Svenska psoriasisförbundets behandlingsanläggningar som står under överinseende av sjukvårdshuvudman vid fråga om huruvida ersättning för vårdkostnaderna skall jämföras med offentlig sjukvård.

Stockholm den 24 januari 1984

INGEMAR ELIASSON (fp)